

4de zondag van Pasen (Roepingenzondag)

Joh. 10, 1-10

Hoe komt het dat sommige mensen Jezus zijn gevolgd en anderen niet? Hoe komt het dat u nu hier zit en anderen in de sportschool of misschien nog in hun bed liggen? Eigenlijk is dat de vraag naar het ‘geheim’ wat zich afspeelt tussen God en ons, en wat we ‘roeping’ noemen. Want ook geloven is een roeping. En ergens bewijst God zijn kracht doordat Hij na zovele eeuwen nog altijd mensen weet te raken en te roepen, op de 1ste plaats tot geloof en van daaruit sommigen tot het priesterschap, het diaconaat of religieuze leven.

Maar een roeping, of het nu tot geloof is of als geestelijke, valt nooit zomaar uit de hemel als dauw op het gras. Roeping wordt ‘bemiddeld’ door iemand, een boek, een gebeurtenis in mijn leven. Het valt niet uit de lucht zoals een meteoriet: die zou een kuil maken en kwetsen. Roeping komt eerder met de dagen mee in mijn leven en groeit dikwijls door heel simpele gebeurtenissen, mensen en dingen. Dat betekent ook dat ge eigenlijk nooit echt een moment kunt aanwijzen van ‘toen gebeurde het’. Het is eerder als een plantje wat langzaam groeit en wat door anderen moet gevoed worden.

Als vandaag wereldwijd aangedacht en gebed gevraagd wordt voor priesterroepingen is het een vergissing te denken dat we dat doen om de pastoors eens in het zonnetje te zetten zoals we bijvoorbeeld vaderdag vieren. Roeping is nooit het opsmukken of optuigen van de geroepene zelf zoals ge een kerstboom versiert. Ge wordt door uw roeping ook niet beter of heiliger, en voor het geval u het nog niet gemerkt zou hebben: uw fouten gaan er niet door weg en uw moeilijkheden verdwijnen er niet door. Met andere woorden: ge wordt door een roeping niet méér de moeite waard om bekeken te worden dan vroeger, want roeping is er nooit omwille van uzelf: ze is er altijd voor anderen.

Roeping maakt van mij (of een ander) dus geen roos om naar te kijken en te zien hoe mooi en prachtig die is: het is geen kwestie van aandacht naar u toetrekken, maar van een steunpunt zijn. Het is, met de apostel Petrus voor ogen, van een ‘Simon’ tot een ‘Kefas’, een rots worden.

Wat is daarvoor nodig om dat te kunnen? Op de eerste plaats iets wat we zelf niet in de hand hebben: God die naar mij kijkt. En ook: voor Hem kunnen zitten en zeggen: ‘Heer, zie mij aan en maak van mij wat Gij voor ogen hebt’.

De crisis in de roepingen in Europa heeft dan ook weinig of niets te maken met allerlei regels van “de Kerk”, maar is op de eerste plaats een geloofscrisis. Als God voor zovelen een verre vreemde geworden is, hoe kunnen we dan vertrouwd zijn met zijn stem als Hij roept? Want we hebben het wel over “roeping”, maar eigenlijk fluistert God eerder. En Hij zegt er a.h.w. altijd bij: “Als ge wilt”. En dat zachte vragen wordt dikwijls overschreeuwd door andere dingen.

Ik ben begonnen met te zeggen dat zowel geloven als roeping te maken heeft met het geheim wat zich afspeelt tussen God en mensen. Daarom is luisteren

ook zo belangrijk: oprecht vragen welke weg God voor mij in gedachte heeft en vervolgens geloof of vertrouwen genoeg hebben om die ook in te slaan. En tegen de jonge mensen die we in onze kerken hebben kan ik alleen maar zeggen: sluit bij de zoektocht naar uw levensroeping niets uit, ook niet het priesterschap, diaconaat of het religieuze leven. Maar durf uw levenskeuzes bij God te brengen. Hetgeen Hij u duidelijk zal maken is de beste weg. En of dat nu het huwelijk of de geestelijke staat is, geen enkele weg is zonder moeilijkheden of uitdagingen. Maar uiteindelijk is het volgen van uw roeping wel de enige weg die leidt naar een echt en blijvend geluk. En dat wenst ge iedereen toe. Amen.

Johan Goris, pastoor